

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5548/22
4.10.2023. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сање Пејовић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Папулић, адвокат из Панчева, Генерала Петра Арачића 4-а/2, против туженог Народни музеј Панчево, Панчево, Трг краља Петра првог 7, кога заступа Градско правобранилаштво Града Панчева, Димитрија Туцовића 6, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву П 2768/21 од 04.08.2022.године, исправљене решењем истог суда П 2768/21 од 22.03.2023.године, у седници одржаној 04.10.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 2768/21 од 04.08.2022. године, исправљена решењем истог суда П 2768/21 од 22.03.2023.године, у ставу првом и трећем изреке и **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 2768/21 од 04.08.2022. године, исправљеном решењем истог суда П 2768/21 од 22.03.2023.године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 192.000,00 динара и то износ од 84.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 72.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 36.000,00 динара на име душевних болова због наружености, све са законском затезном каматом почев од 04.08.2021. године до исплате.

Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу да се обавезе тужени да тужиоцу исплати по наведеном основу износ од још 96.000,00 динара и то износ од још 42.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од још 36.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од још 18.000,00

динара на име претрпљених душевних болова због наружености, све са законском затезном каматом од 04.08.2021. године до исплате.

Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 245.015,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде и то одлуке из става првог и трећег изреке како то произилази из навода жалбе жалбу је благовремено изјавио тужени из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама) Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом посебно указује јер пресуда у побијаном делу садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржају исправа и самих тих исправа, односно изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је рођен 1997. године, студент је Машинског факултета у Београду и бави се фотографисањем. У јуну месецу ... године, у дворуштву туженог одржавао се догађај “Класик фест” у организацији Културног центра из Панчева, с тим да је догађај обезбеђивао тужени, односно лица на раду код туженог, као дежурна лица. Тужилац је од стране Културног центра из Панчева био ангажован да фотографише означени догађај, који је трајао три дана. Тужилац је фотографисао овај догађај и ... године, као последњег дана догађаја и то у дворишту туженог на летњој сцени. Двориште је тако било уређено да су непосредно по уласку у исто биле постављене столице за публику и то у две групе, са леве и десне стране, са местом за пролазак између њих, а у наставку истих се налазила бина са извођачима, док је са десне стране посматрано од улаза у само двориште, црвеном траком почев од дрвета, које се налазило готово на средини дворишта, удесно као улаз у двориште био означен простор у који су могла ући само техничка лица, од којих су нека седела, а нека стајала. Са крајње леве и крајње десне стране посматрано од самог улаза у двориште, налазили су се зидови просторија туженог, од којих су се на неких метар удаљености налазиле посађене тује. На овим зидовима су се налазиле платнене украсне фасаде, које су ради стабилности и чврстог држања ове фасаде, али и туја, канапима биле повезани за тује као готово завршетак везива фасаде, а саме тује истовремено нису биле повезане канапима, нити су биле означене каквом траком као указивањем на рестриктивни простор. Између туја и зида зграда се налазила бетонска стаза (уз саме зграде) на којој се налазило неколико светларника од подрума тих зграда и који су се састоји од више коцки армираног стакла. Црвена трака која је означавала рестриктиван простор за техничко особље се налазила на само неколико метара од предметног зида на местима где ове тује нису биле међусобно везане, а лица иза ове црвене траке су могла да се

крећу слободно и тужилац се у том целокупном простору у складу са потребама свог посла и радног задатка кретао без сметње. Сама манифестација је почела док је постојала видљивост са сунчевом светлошћу, али се манифестација одвијала и у вечерњим часовима. Бина је била осветљена рефлекторима, који су били постављени између публике и бине, а остатак дворишта није био посебно осветљен, већ је, како је био летњи дан, био покривен сунчевом светлошћу, док је исте било.

Негде око 21-22 часова, тужилац је (тада тежине око 92-93 килограма) крећући се са крајње десне стране, гледајући од улаза у двориште иза црвене траке и по самој бетонској стази, сматрајући да је то безбедно и да је фактички реч о стази, у једном тренутку ногама стао на један од светларника и том приликом је исти пукао, те је тужилац пропао десном новом, осетио је бол, задобио је посекотине и одмах је превезен у службу Хитне медицинске помоћи у Панчеву. У временском периоду након самог догађаја тужени је заменио поломљено стакло на светларнику, а на месту ових светларника исте је обезбедио металним конструкцијама, димензија оквира самих светларника, а који као такви нису постојали у тренутку предметне незгоде.

Тужилац је приликом означене незгоде задобио тешку телесну повреду у виду велике отворене ране меких ткива, укључујући и мишиће предњег дела десне потколенице. У моменту повређивања и касније, тужилац је трпео физичке болове и страх, чија јачина и дужина трајања су утврђени на основу вештачења вештака медицинске струке и детаљно наведени у образложењу првостепене пресуде и код тужиоца постоји наруженост средњег степена због постојања дефинитивне последице у виду заостале велике ожиљне промене у предњем сегменту десне потколенице, а због које наружености тужилац трајно трпи душевне болове средњег интензитета и они представљају мешавину негативних афеката, као што су осећање жалости, туге, стида, срама, мање вредности и слично, а условљени су сазнањем тужиоца да он у естетском смислу не поседује иста својства као пре предметног повређивања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је најпре оценио да је тужени пасивно легитимисан и одговоран за накнаду нематеријалне штете коју је тужилац претрпео јер је до штете дошло услед дејства опасне ствари-светларника, чији је ималац управо тужени, те да се исти као ималац опасне ствари у смислу члана 177. Закона о облигационим односима не може ослободити одговорности јер у смислу члана 7, члана 8, 228. и 231. ЗПП није доказао да штета потиче од неког узрока који се налазио ван ствари, а чије се дејство није могло предвидети, ни избећи, или отклонити, односно да је штета настала искључиво радњом тужиоца као оштећеника, коју пак тужени није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, с тим што је првостепени суд оценио да, у конкретном случају, постоји допринос тужиоца настанку штете у износу од 40%, с обзиром да у условима вечерње видљивости могао је да зна где стаје и увиди разлику између бетона и стакла за коју подлогу је по објективним општепознатим критеријумима логичнији виши степен пажње приликом стајања и корачања по истој.

Висину досуђене накнаде првостепени суд је утврдио полазећи од утврђене јачине и дужине трајања физичких болова и страха и степена наружности, те је оценио да је правична новчна накнада за претрпљене физичке болове 140.000,00 динара, за претрпљени страх 120.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због

наружености 60.000,00 динара, те имајући у виду допринос тужиоца самом настанку штете у смислу члана 192. и 205. Закона о облигационим односима у проценту од 40%, тужиоцу је досуђен износ од 84.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 72.000,00 динара на име претрпљеног страха и 36.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, због чега је одлучио као у ставу првом и другом изреке побијане пресуде (став други изреке није ожалбен).

Разлоге и закључак првостепеног суда прихвата и овај суд, као другостепени.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и закључио да тужени по принципу објективне одговорности одговара за штету, коју је тужилац претрпео критичном приликом јер је тужени ималац опасне ствари (светларник од стакла у датим околностима представља опасну ствар јер је према својим својствима, стајањем на исти, подобан да нанесе повреде, као што је то овде случај), због чега је тужени пасивно легитимисан и одговорност туженог произилази из одредаба члана 173. и 174. ЗОО.

Такође, имајући у виду уобичајено очекивано понашање, те да је тужилац могао да зна да стаје на стакло и да увиди разлику између бетона и стакла и покаже виши степен пажње при кретању и стајању по таквој подлоги, првостепени суд је правилно закључио да је у радњама тужиоца постојао његов допринос насталој штети и то од 40%, те нашао да постоји подељена одговорност тужиоца и туженог за штету коју је претрпео тужилац, у смислу одредбе члана 177. став 3. ЗОО.

Одлучујући о висини накнаде штете, супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 200. ЗОО у вези са чланом 232. ЗПП, као и одредбу члана 192. став 1. ЗОО о подељеној одговорности, у вези са чланом 205. ЗОО и нашао да је износ правичне новчане накнаде за претрпљене физичке болове 140.000,00 динара, за претрпљени страх 120.000,00 динара и претрпљене душевне болове због наружености 60.000,00 динара и обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати новчане износе који су смањени сразмерно доприносу тужиоца настанку штете од 40%, и то износ од 84.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 72.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 36.000,00 динара на име душевних болова због наружености. При томе, првостепени суд је правилно ценио све релевантне критеријуме, значај повређеног добра и циљ коме накнада нематеријалне штете служи. По налажењу овог суда, наведени новчани износи признати тужиоцу у време пресуђења представљају правичну новчану накнаду и одговарајућу материјалну сатисфакцију за наведене видове нематеријалне штете, па су у том погледу неосновани наводи жалбе туженог да су досуђени превисоки износи. За своју одлуку у наведеном делу првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Жалбени наводи туженог да је предметни простор био адекватно обезбеђен, због чега не постоји одговорност туженог, већ искључива одговорност тужиоца за накнаду штете, у смислу члана 177. став 2. ЗОО су неосновани. Наиме, тужени није доказао да је штета настала искључиво радњом тужиоца, у смислу члана 177. став 2. ЗОО, те није доказао да је простор у тренутку незгоде био прописно и адекватно обезбеђен, а имајући у виду да се није могао утврдити датум сачињавања фотографија, које је

приложио тужени, као доказ за своје тврдње да јер обезбедио предметни простор, а на којима је простор обележен белом траком, која по наводима туженог је имала за циљ да упозори присутна лица да не стоје испред зграде туженог.

Без утицаја на одлуку о тужбеном захтеву су жалбени наводи туженог у погледу одсуства пуномоћника тужиоца са рочишта за главну расправу 17.8.2021. године, с обзиром да је према стању у предмету, пуномоћник тужиоца 22.7.2021. године благовремено обавестио суд да ће у периоду од 22.7.2021. године до 20.8.2021. године користити годишњи одмор, дакле, да ће бити на годишњем одмору и 17.8.2021. године, када је оправдано изостао са рочишта за главну расправу.

Суд је ценио и остале наводе жалбе, али је нашао да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, која је донета правилном применом чланова 150, 153. и 163. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 390. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром да тужени није успео у жалбеном поступку, то је неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде, на основу члана 165. у вези члана 153. ЗПП.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић